

književne pisave in izreke so po njegovem znamenja neobhodno potrebna. Seveda ne zahteva, da bi jih pisali v vsakdanji pisavi, pač pa bi jih morali pisati v knjigah, ki imajo namen slovenščino učiti, kakor so slovnice, slovarji, jezikoslovne razprave in enake šolske in znanstvene knjige. Taka pisava bi olajševala pouk učencem in učiteljem, pa tudi tujcem, ki bi se hoteli učiti slovenščine.

Iz vsega tega lahko posnamemo, zakaj piše o. Stanislav v tujih besedah *l* s topljenim *lj*. Po prej povedanem načelu o trdem *L*<sup>u</sup> se mora ta izgovarjati za *u* ali *w* pred soglasniki in na koncu besede. V tujih besedah bi narod tudi izgovarjal *u* ali *w*, ako bi bila beseda vdomačena; ker pa ne kaže uvajati te izreke, zato je treba pisati dotične besede s topljenim *l*, za katerega ima Škrabec znamenje *lj*, ki ni dvojen glas *l+j* ampak enoten glas, kakor ruski mehki *l*.

Doslednost zahteva, da pišemo polglasnik povsod, kjer ga imamo v izreki. Imamo ga tudi pred sonantnim *r*-om, torej ga je treba pisati tudi v besedah *smert*, *vert* itd, kakor ga pišemo v: *pes*, *ves*, *volk* in drugih enakih. Ravno tako piše Škrabec: *kaker*, *kamer*,

*česer*, *čeger*, *čemer*, *nikomer* itd., ker je *e* na koncu znamenje polglasnika in ne čistega *e*. Isto velja za predlog *s*, kateremu pridevje polglasnik pred *s*, *š*, *z*, *ž*, *vs*, *vš*, *vz*, *vž*, kjer se v resnici mora izgovoriti n. pr. *sè* sestro.

Gledé tujk ne moremo reči, da jim je prijatelj, vendar tudi ne prehud sovražnik. Dokler je mogoče, rabimo domače besede, v sili si smemo pomagati tudi s tujo, samo da je dotičniku, ki jo bo bral, razumljiva. Še celo bolje je rabiti tuje, kakor pa napačno domačo n. pr. v „Češčenamariji“ *žegnan*, mesto napačne *blažen*, dokler se po postavnem potu ne vpelje prava prestava *blagoslovljen*.

Vsa ta načela in te nazore gledé izreke in pisave književne slovenščine, kakor tudi še mnogo drugega je o. Stanislav razpravljaj na platnicah „Cvetja“. Želimo, da bi jih izobraženi Slovenci pridno prebirali in ž njimi sebe in svoj jezik okoristili. — Učenemu o. Stanislavu, čigar življenje in delovanje smo tu le površno načrtali, pa dodeli Bog, da bi še dolgo vrsto let deloval svojemu redu v ponos, svojemu narodu v korist, vsemu Slovanstvu v čast!

## Mir mi dajte! . . .

Mir mi dajte, mračne sanje!

Jaz naj hodim boljšo pot,  
rad bi našel mlado vero,  
da bi dvignil spet perot

in dosegel mlade čase,  
vse nedolžne, mlade dni —,  
da bi upanju pogledal  
rádostno v solznè oči . . .

Mir mi dajte, zli duhovi!  
Jaz bi ljubil, ljubil rad  
s tistim ognjem, s tisto dušo,  
kot sem ljubil tistikrat,

ko mi sklepala ročice  
srečna mati je zvečer:  
— Angel naj nad tabo čuje!  
šepetala venomer . . .

Mir mi daj, zvijačni satan!  
Ah, poznam ta tvoj smehlaj —:  
na obrazu zorne deve  
vabiš k sebi me skrivaj.

K veri, upanju, ljubezni  
duša moja hrepeni,  
da bom mogel svoji majki  
mirno zreti spet v oči.

Jožef Bekš.